SORIN CERIN

TEATRUL ABSURD

- Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Teatrul absurd – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Teatrul absurd : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-080-9

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-080-9

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- TEATRUL ABSURD

-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TEATRUL ABSURD
-Poeme filosofice-

1) Teatrul Absurd

Atât de grele,
ne deveniseră Orizonturile,
încât nici unul dintre noi,
nu mai reușeam să le ducem,
Destinului,
înfometat de Depărtările,
din noi înșine,
ajungând fără să ne dăm seama,
în Gara de Amăgiri,
a Privirilor ruginite și abătute,
răscolite de Așteptările fără adrese,
ale Dorințelor,
înecate de Iluziile Vieții și Morții,
în Zorii amari ai Disperării,
jucată cu casa închisă,
la Teatrul Absurd,
de pe scena căruia,
alergam încercând să ne salvăm,
prinzându-ne de Nisipul Cuvintelor,
ori de câte ori,
încercam să ne clădim,
Castele de Vise,
care ni se dărâmau,
înecate în Lacrimile de Ceară,

topite de Înstrăinarea,
față de propriul nostru Sine,
al Amintirilor din Viitor.

2) Prețul Destinului

Săniile de Gânduri,
trase de caii Amăgirilor,
prin nămeții plini de sudoare,
ai Disperărilor,
ni se împotmolesc,
pe drumurile prăfuite,
ale stelelor căzătoare,
ce ning atât de multă Durere,
încât a început să scadă,
Prețul Destinului,
Clipelor ucise de Timp,
la Măcelăria Iluziilor Fericirii,
unde ne sunt livrate,
atâtea sortimente,
de Promisiuni deșarte,
încât Moartea,
nu mai știe,
ce să aleagă mai întâi,
pentru scena festivă,
de la Teatrul Absurd,
al Deșertăciunilor.

3) Nu va lipsi nici o piesă de Teatru Absurd

Te aştept Deşertăciune,
ştiind că eşti mult mai îngăduitoare,
decât Perfecţiunea Compromisurilor,
pe care ni le face Moartea,
cu Iluziile Fericirii,
care ne promit,
întreaga Lume de Apoi,
din care nu va lipsi,
nici o piesă de Teatru Absurd,
ce aparţine Mobilierului Paradisului,
a cărui recuzită,
ne este refuzată,
pe străzile Inimilor de Pustiu,
unde interpretăm,
rolurile propriilor Destine,
de Statui Vivante ale Disperării,
împotmolite în Durere.

4) Oceanul Uitării în care ne spălăm fără să ştim Cuvintele

Porţile ferecate,
ale Gândurilor,
tremură alături,

de Palmele Întrebărilor,
care le pleznesc,
de câte ori nu știu,
încotro să deschidă,
Ochii de Cer,
ai Furtunilor de Simțăminte,
prin care ne trec,
adeseori,
Privirile de Nisip,
ale Clepsidrelor,
din care ne facem,
Castele de Vise,
pe Țărmurile spălate,
de Oceanul Uitării,
în care ne spălăm fără să știm,
Cuvintele.

5) Conștiințele de Nisip ale Deșertăciunilor

Ne clădim,
Castele de Absurd,
din Conștiințele de Nisip,
ale Deșertăciunilor,
de la sânul cărora,
aș vrea să te salvez,
Iubire,
chiar de ar fi să înfrunt,

stelele căzătoare ale Privirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne vor urmări,
până când vom părăsi,
această Lume de Apoi,
a Nepăsării,
din Teatrul Absurd al Disperării,
ce curge prin Sângele otrăvit,
al Icoanelor Singurătății,
de noi înșine.

6) Încă nu ni le-am rostit

Lacrimi de Vânt,
duse de Furtunile Cuvintelor,
spre Inimile de Pustiu,
ale Privirilor,
în care ne-am înecat,
Speranțele,
ce încercau să se salveze,
strigându-ne,
din abisurile Disperării,
în care ne-am întrupat,
Zilele de Nisip,
ale Clepsidrelor,
fără adăpost,
care se preling,

pe fețele schimonosite,
de Durere,
ale Viselor,
ce-și conduc pe ultimul drum,
Iubirea,
așteptată cu nerăbdare,
de Cimitirele de Cuvinte,
pe care încă nu ni le-am rostit,
pe scena de la Teatrul Absurd,
al acestei Lumi de Apoi.

7) Iubire, Conștiință și Absurd

Universul este înainte de toate,
Iubire, Conștiință și Absurd,
din care Timpul,
Greșelilor Creației,
își taie felii de Zile fără adăpost,
pe care le înghite fără să le mestece,
în Clepsidrele Cuvintelor,
sfârtecate de malaxoarele Disperărilor,
tot mai tăioase și pline de venin,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își fabrică Inimile de Pustiu,
pe care să ni le așeze,
în piepturile Speranțelor,
pe care să le purtăm,

printre Zidurile de Amintiri,
ale străzilor Nimănui,
pe care ne jucăm până la epuizare,
rolurile de Statui Vivante,
până ajungem să ne identificăm,
atât de tare cu Durerea,
încât nici măcar aceasta,
nu mai are ce să ne ofere în plus,
prin Cimitirele de Vise,
unde ne așteaptă de fiecare dată,
Moartea.

8) Ore de Nisip

Ziduri de Cuvinte,
îmbrăcate în Ore de Nisip,
se surpă surd,
în abisurile Clepsidrelor sparte,
de pereții reci,
ai Viselor orfane,
născute din Zorii Singurătății,
din care Destinul,
ne-a clădit,
acoperișurile Zilelor fără adăpost,
ale Întunericului din noi înșine,
pentru a fi turnat,
în cănile de pustiu,

ale Teatrului Absurd,
al Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca să ni-l bea,
Ochii rătăciți,
ai Cerurilor unor Cimitire,
prin care privim,
această Lume de Apoi.

9) Nu vor să ni le salveze

Valuri de Vise,
vor să ne sfărâme,
Talazurile Durerii,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne obliga,
să bem din fântânile,
Lacrimilor de Plumb,
ale Înstrăinării de noi înșine,
Apa Amară a Disperării,
turnată în cănile de pustiu,
ale Teatrului Absurd,
întinse pe masa Singurătății,
de Zorii Nimănui,
în lumina palidă a cărora,
ni se îneacă Visele,
pe care nici unul,
dintre Non-Sensurile Existenței,

nu vor să ni le salveze,
deși se aflau pe faleza de nisip,
a Destinului nostru.

10) Urmele Amintirilor

Aripi de Îngeri,
rătăcite prin Privirile,
care ni se prăbușesc,
pe asfaltul negru al Disperării,
Teatrului Absurd,
ce nu lasă să existe,
nici măcar Urmele Amintirilor,
prelinse pe frunțile Viselor,
pe care le țineam de mână,
pe străzile Fericirilor,
care încă nu-și pierduseră adresele,
printre tarabele murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ni le-au dat pe nimic,
Durerilor,
din Gările Inimilor de Vânt,
ce ne spulberă Anii de Nisip,
în care ne afundăm tot mai adânc,
Înstrăinările de Sine.

11) Ne obosesc Pașii Amintirilor din Viitor

Drumuri fără sfârșit,
ne obosesc Pașii,
Amintirilor din Viitor,
prin praful Stelelor Căzătoare,
ale Lacrimilor de Vânt,
care ni se preling,
pe fețele de nisip,
ale Gândurilor,
spulberate prin pustiurile,
de Inimi,
tot mai uscate,
ale căror caravane de Vise,
încă mai caută,
Apa Amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
prin Deșerturile fără margini,
ale Cimitirelor de Cuvinte.

12) Câte un strop de venin

De ce nu ne mai dăruim,
ca altădată,
căte o felie de Cer,
din Privirile Viselor noastre?

Chiar dacă suntem,
mai însetați de Iubire,
decât oricând altcândva,
și primim de fiecare dată,
în locul ei,
doar câte un strop de venin,
de la Iluziile Vieții și Morții?

Pe care ni-l toarnă,
în cănile de pustiu,
ale Zilelor de Nisip,
scurse prin Clepăsidrele Disperării,
atâtor Cimitire de Cuvinte,
care ne-au mai rămas,
de rostit,
Singurătății de noi înșine,
pe scena Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi?

13) Un Zâmbet trist al stelei căzătoare

Atunci când am devenit,
un Zâmbet trist,
al stelei căzătoare,
de care se ținea Sufletul tău,
s-au cutremurat,

Abisurile întunecate,
ale Viselor de Nisip,
pe țărmurile cărora,
ne clădeam Castele de Promisiuni,
unde ne-am pus să locuiască,
Iubirea,
în Sufletul căreia,
bătea fără să știm,
Furtuna Inimii de Vânt,
a Teatrului Absurd,
care ne spulbera,
spre Nicăieri,
Destinul de acum,
al Nimănui.

14) Cortina Cerească a Bolții Disperărilor

Ne ara atât de frig,
printre Cuvintele de Nisip,
ale Zilelor Goale,
înșirate pe plaja Viselor,
fără adăpost,
încât ne-am înveșmântat,
în Cortina Cerească,
a Teatrului Absurd,
a acestei Lumi de Apoi,
Bolta Disperărilor,

plină de stelele căzătoare,
ale Iubirii,
care ne-au aprins totuși,
cu ultimele licăriri ale Dorințelor,
Privirile de Ceară,
care ne îmbrățișau,
Amintirile Viitorului,
până când s-au topit,
în Lacrimile de Vânt,
ale Deșertăciunii.

15) Dată la topit Singurătății

Ferestre sparte de Amintiri,
pe care încă se mai preling,
Lacrimile tăioase,
ale Cioburilor de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas,
din Cerul Deschis atâtor Vise,
care și azi joacă piesa Durerii,
pe scena Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi,
unde ascultam,
undeva-cândva,
Legendele Iubirii,
citite din Cartea Vieții noastre,
pierdută o perioadă,

prin Bibliotecile Disperărilor,
ca mai apoi să fie dată la topit,
Singurătății.

16) Să ne clădim propriile Destine

Știam că te voi întâlni,
de fiecare dată,
la rădăcina Cuvântului Iubire,
ale cărui ramificații de Înțelesuri,
se leagă într-un buchet,
de Simțăminte,
pe care le dăruim,
Viselor de Cer,
ale căror Orizonturi,
se unesc fără voia noastră,
cu țărmurile fără sfârșit,
ale Timpului de Nisip,
care ni se scurge,
prin căușul palmelor de pustiu,
ale Viitorului Nimănui,
din care suntem siliți,
de către Iluziile Vieții și Morții,
să ne clădim,
propriile Destine.

17) Prin sita deasă a Durerii

Lacrimi de Nisip,
ni se cern,
prin sita deasă a Durerii,
pe fruntea Cerurilor,
de Amintiri ale Viitorului,
de către Norii Gândurilor,
unor Cuvinte răstignite,
pe Apusurile însângerate,
ale Viselor ce tremură,
în Frigul apocaliptic,
al Indiferenței,
fiindcă au rămas ale Nimănui,
pe la porțile Disperărilor,
unde ne cerșesc,
Zilele fără adăpost,
ale Sufletelor noastre,
măcar o Clipă,
să mai fim alături,
unul de altul.

18) Prin nisipurile mișcătoare ale Cuvintelor

Petale de Gânduri,
sunt spulberate,
de Inimile de Foc,

ale căror Flăcări de Vise,
ard Privirile Ochilor de Cer,
ale Iubirii,
pe fruntea căreia ne pierdem,
printre Stelele Nemuririi,
identitatea Încarnării,
în trupurile goale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
redevenind o Simțire,
de Lumină Divină,
care îmbrățișează,
Adevărul Absolut,
al Conștiinței unui Univers,
pe care nu l-a descoperit,
niciodată până acum,
Absurdul, Disperarea și Durerea,
pe valurile cărora,
naufragiam undeva-cândva,
prin nisipurile mișcătoare,
ale Cuvintelor,
Nimănui.

19) Legendă de Iubire

Verighete de Nisip,
ni se pun pe umerii slăbiți,
ai Zilelor fără adăpost,

din Amintirile Viitorului,
care ne-au urmat,
undeva-cândva,
într-o altă Existență,
ce nu aparținea,
Iluziilor Vieții și Morții,
la Altarul Adevărului Absolut,
pentru a rosti,
Legământul înnodat,
într-o Legendă de Iubire,
pe care l-am îmbrăcat,
peste Inimile de Cer,
ale Nesfârșirii,
până când am căzut,
în Calvarul Întrupării,
acestei Lumi de Apoi,
ca să ne pierdem identitatea,
propriei noastre Iubiri.

20) Prin Inimile de Nisip ale Speranțelor

Cuvinte de Plumb,
ne strivesc cu indiferență,
Orizonturile însângerate,
ce ne-au mai rămas,
să rătăcească,
prin Inimile de Nisip,

ale Speranțelor,
care se zbat neputincioase,
prin Clepsidrele sparte,
de către Amintirile din Viitor,
ce au înnebunit,
de cât ne-au așteptat fără rost,
ale căror Cioburi de Vise,
și-au pierdut Identitatea,
devenind la fel de tăioase,
precum ne sunt,
Iluziile Vieții și Morții,
care ne sfârtecă din temelii,
carnea Anilor încărunțiți,
dinaintea Vremurilor tulburi,
ale Non-Sensurilor Existenței.

21) Chipul nostru și nicidecum al Lui

Buchete de priviri,
dăruite Ochilor de Cer,
ai Neînțelesurilor,
Zilelor de Nisip,
pe care vrem să le modelăm,
în Castele Sentimentale,
care să ne apere de noi înșine,
de fiecare dată,
când din abisurile de nepătruns,

ale Viselor noastre,
vor izbucni vulcanii nestinși,
ai Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
primite în dar de la un Dumnezeu,
atât de străin de noi,
încât a trebuit să le dăm,
chipul nostru,
și nicidecum al Lui,
unor Icoane ale Iubirii.

22) Sub poverile tot mai grele ale Singurătății de Plumb

Umerii costelivi ai Gândurilor,
au început să se gârbovească,
sub poverile tot mai grele,
ale Singurătății de Plumb,
ce ne strivește Ecourile,
venite din Abisurile Ființei,
de la Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne așteaptă,
alături de Iubirea,
ce ne jurase credință,
pe Tărâmul Spiritului de Foc,
ce ne Lumina Divin,

Altarul Eternității,
aprins din Steaua Nemuririi,
Sufletelor noastre.

23) Învingători cât și învinși

Ne-am născut,
doar ca să învățăm,
la școala stelelor căzătoare,
ce este Durerea,
izvorâtă din adâncurile de nepătruns,
ale Non-Sensurilor Existenței,
luptei dintre Bine și Rău?,
unde suntem atât,
învingători cât și învinși,
în același Timp,
așezați la masa Iluziilor Fericirii,
de către Moartea,
în a cărei Lume de Apoi,
respirăm,
îndeajuns de mult Absurd,
încât să putem clădi cu el,
un Univers întreg de Disperare.

24) Privirile de Vânt ale Inimilor de Nisip

Trepte de Jar,
încinse de Moarte în Uitare,
ni se aprind,
în Privirile de Vânt,
ale Inimilor de Nisip,
ce-aduc Furtuni de Simțăminte,
spulberându-ne Disperarea,
pe Țărmurile inundate,
de Umbrele fantomatice,
ale Amintirilor rătăcite,
prin vârtejurile apocaliptice,
de Indiferențe,
care ni se înalță,
până la Ochii Viselor,
înlăcrimați cu Ploi de Cuvinte,
ce ne șterg fețele,
Dorințelor,
de a rămâne vreodată,
împreună,
alături de Iubire.

25) Grăunte de Nisip

Mă rătăcesc,
printre șuvițele despletite,
din părul Eternității Clipelor,
de care ne-am înnodat,
undeva-cândva,
la Altarul Luminii Divine,
a Nemuririi,
Iubirea,
pe care am pierdut-o,
căzând odată cu noi,
în această Lume de Apoi,
strivită de Pașii de Plumb,
ai Timpului,
ce ne-a stins Inima de Foc,
a Stelei Pasiunii,
transformând-o,
într-un Grăunte de Nisip,
pe care să ne imprimăm,
Urmele Fericirii,
de a fi alături,
de Iluziile Vieții și Morții,
atunci când alergăm,
spre Nicăieri,
încercând să cuprindem,
Orizonturile Nimănui,
pe Plajele fără sfârșit,

ale Absurdului,
fără ca Greșelile Creației,
să știe vreodată,
că le vor umple,
cu atât de mult Nisip,
încât orice am face,
nu ne vom mai regăsi vreodată,
Grăuntele nostru,
de Adevăr Absolut.

26) În părul răvășit de Destin

De fiecare dată te găsesc,
la rădăcina Cuvântului,
Iubire,
și oricât aș încerca să te scot de acolo,
săpând cu toate stelele căzătoare,
după Timpul Nimănui,
ce aduce de fiecare dată,
Uitarea,
Lacrimilor de Nisip,
rătăcite prin Clepsidrele,
Disperării,
știu că nu voi reuși niciodată,
fiindcă ești diadema,
de Lumină Divină,

pe care o așează Nemurirea,
în părul răvășit de Destin,
al Eternităților de Clipe.

27) Groparii Orelor de Nisip

Cortegii funerare de Amintiri,
se îndreaptă tăcute,
spre Cimitirele de Cuvinte,
ale Inimilor de Pustiu,
unde groparii Orelor de Nisip,
sapă cu unghiile,
mormintelor de Simțăminte,
în țărâna tare și uscată,
a Eternităților de Clipe ucise,
de Timpul,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care Durerile,
Non-Sensurilor Existenței,
și-au întrupat undeva-cândva,
Zâmbetele încleștate ale Disperării,
rătăcite prin Moartea,
unei Iubiri,
a Nimănui.

28) Strălucirea pală a Iluziilor Fericirii

Nasturi de Cuvinte,
ne închid cămășile zdrențuite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
până sus,
la Ochii de Cer rătăciți,
ai Iubirii,
din care Inimile de Nisip,
ale Orizonturilor de Plumb,
storc Lacrimi de Vânt,
pentru Furtunile Viselor deșarte,
din cănile de pustiu,
ale Privirilor,
pierdute prin Gândurile părăsite,
de strălucirea pală,
a Iluziilor Fericirii,
și înlocuite cu Grețurile Disperării,
unui Absurd,
ce pare a locui pe vecie,
la adresa Durerii.

29) Luate în stăpânire de Întunericul înfrigurat

Morminte de Întrebări,
își așteaptă Răspunsurile decedate,
prin accidentele Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
urmate de cortegiile funerare,
ale Zilelor de Nisip,
din care Clepsidrele sparte,
ale Timpului,
Non-Sensurilor Existenței,
își clădesc Castele de Cuvinte,
ale căror Ziduri să le apere,
de invaziile barbare,
ale Privirilor tot mai abătute,
din Inimile de Pustiu,
ce vin să pârjolească,
Tărâmurile Viselor,
care aparținuseră undeva-cândva,
Luminii Divine,
a Iubirii,
înainte de a fi luate în stăpânire,
de Întunericul înfrigurat,
al Înstrăinării față de noi înșine.

30) Clepsidrele boeme ale Timpului nehotărât

Naufragiem,
printre stelele căzătoare,
ale Privirilor,
ce desenează Inimi de Nisip,
pe Țărmurile întunecate,
ale Bolților de Cuvinte,
cernute de Clepsidrele boeme,
ale Timpului nehotărât,
ce să facă mai întâi,
cu Visele noastre,
ce-au fost undeva-cândva,
ale Iubirii?

Să le vândă,
unui Teatru al Absurdului,
prin Târgurile Disperărilor,
unor Amintiri difuze,
sau să sculpteze din ele,
chipul desfigurat al Durerii,
pe care să ni-l atârne,
pe fruntea Destinului?

31) Prin ghivecele ciobite ale Privirilor de Ceară

Ne spălăm pe Ochii de Cer,
ai Viselor,
cu Zorii fărâmițați,
între Durere și Absurd,
ai unui Destin,
ce-și bea liniștit,
din cănile de pustiu,
ale Conștiinței,
Moartea,
pe care o aducem,
de fiecare dată,
cât mai proaspătă,
împachetată strident,
în Sângele descompus,
al Cuvintelor noastre ofilite,
prin ghivecele ciobite,
ale Privirilor de Ceară,
care ni se topesc,
în brațele Lumânărilor de Speranțe,
aprinse la catafalcul Iubirii,
la care vrem să ne închinăm,
toate Disperările,
acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui.

32) Oricâtă Mare ar fi în Ochii tăi Iubire

Oricâtă Mare,
ar fi în Ochii tăi,
Iubire,
tot țărmurile Zilelor de Nisip,
le înconjoară,
Frumusețea năucitoare,
a Viselor care răsar,
din Orizonturile lor,
brăzdate cu Cerul Speranțelor mele,
de a-i revedea la nesfârșit,
pe bolta Sufletului,
unde ne caută și acum,
Lumina Divină a Nemuririi,
să ne cunune împreună,
cu Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
la Altarul Eternității,
unde să îngenunchem,
înaintea Fericirii,
Teatrului Absurd,
pe care să o îmbrățișăm,
pentru totdeauna,
până când Iluziile Vieții și Morții,
află că vrem să evadăm,
din Țărâna întrupată în Durere,
și ne strivesc,

cu Pașii Reîncarnărilor de Plumb,
prin trupurile mumificate ale Disperării,
unde suntem închiși și acum.

33) Suspinele de Nisip ale Clepsidrelor

Zidit în trupul,
Orizontului de Ceară,
al Iluziei Fericirii,
Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi,
mă topesc,
în dogoarea Singurătății,
care-mi arde,
Simțurile Zilelor fără adăpost,
ale Cuvintelor,
conduse pe ultimul drum,
de către Indiferența de gheață,
a Virgulelor,
care ne acoperă,
Inimile de Pustiu,
ale Disperării,
cu Cerul unei Dureri,
a Nesfârșirii,
ce și-a găsit sălaș,
în brațele Ridurilor adânci,
prin care se preling,

Suspinele de Nisip,
ale Clepsidrelor,
sparte de frunțile obosite și dezorientate,
ale Destinelor noastre.

34) Așteptările cănilor noastre de pustiu

Strigăte surde,
la urechile Marilor Tăceri,
ce nu vor să vorbească,
Eternităților de Clipe,
înstrăinate de Moarte,
față de Așteptările,
cănilor noastre de pustiu,
în care ne bem Diminețile,
prin care am naufragiat,
loviți de Furtunile Speranțelor,
ale căror Lacrimi de Vânt,
ne-au lovit de Zidurile Cuvintelor,
atât de tare,
încât ne-au destrămat,
și cele câteva firimituri,
de Iluzii ale Fericirii,
care ne-au mai rămas,
prin buzunarele sparte ale Gândurilor,
ca să ne bandajăm cu ele,
Visele Teatrului Absurd,

ce încă nu căzuseră pe atunci,
în năvoadele Deșertăciunilor,
scoase la suprafață,
de Disperarea palmelor bătătorite,
ale Durerii,
atâtor și atâtor,
Ore de Nisip,
care se scurg fără rost,
prin Clepsidrele Privirilor noastre.

35) Singurătate împărțită în doi

Țărmuri de Cuvinte,
străjuiesc Cimitirele Așteptărilor,
ce nu și-au regăsit nici acum,
Eternitățile Clipelor,
naufragiate de noi înșine,
la tălpile reci și indiferente,
ale Lacrimilor de Vânt,
ce ne-au legat,
cu Furtunile Amintirilor,
de o Singurătate împărțită în doi,
tu,
la celalalt capăt al Orei de Nisip,
care ți se scurge în Clepsidra,
Regretelor,
eu,

pierdut printre Zilele fără adăpost,
ce dorm și azi,
sub Cerul liber al Teatrului Absurd,
căruia îi lipsește acoperișul Logicii.

36) Promisiunile de Ceară ale Anilor unor Compromisuri

Ferestre de Nisip,
se preling,
pe cioburilor tăioase,
ale Clepsidrelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
lovindu-se mai apoi,
de Zidurile reci ale Cuvintelor ruinate,
prin trupurile atâtor Întrebări,
mistuite după Promisiunile de Ceară,
ale Anilor unor Compromisuri,
care ni se topesc,
lăsând în urma lor,
Teatrul Absurd al Fericirii,
pe la colțurile străzilor pustii,
ale Ridurilor atâtor Așteptări,
ale Zebrelor Binelui și Răului,
pe care nu mai traversează,
Pașii Viselor,
pe umerii cărora,

alergam să prindem din mers,
Orizonturile Fericirii.

37) Șoaptele Privirilor

Renaștem din cenușa Viselor,
atâtor Zori mistuiți,
în flăcările de sfârșit de Lume,
ale Întrebărilor,
rostite de Frigul indiferent,
pe a cărui buze,
abia mai reușesc să ne articuleze,
câteva Zâmbete încleștate,
Șoaptele Privirilor,
rătăcite prin Marile Tăceri,
ale Compromisurilor,
unui Teatru Absurd,
ce a devenit unica monedă de schimb,
a Iluziilor Vieții și Morții.

38) Se îneacă mereu

Așteptări de Nisip,
străjuiesc Țărmurile descompuse,

ale Dorințelor,
de la catafalcul părăsit,
al Amintirilor,
unui Teatru Absurd,
ce vor fi înhumate,
în Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
Marilor Tăceri,
ce-și strigă surd,
Disperarea,
care ni se îneacă mereu,
cu câte o felie de Durere,
plină cu oasele ascuțite,
ale Eternităților de Clipe,
pierdute la ruleta,
Zâmbetelor încleștate,
ale Timpului.

39) Îndeajuns de mulți Spini de Regrete

Avem îndeajuns de mulți,
Spini de Regrete,
pe scena Teatrului Absurd al Fericirii,
încât să umplem cu ei,
toate cănile de pustiu,
sorbite de coroanele de flăcări,
ale Mântuirilor de noi înșine,

care ne incinerează Visele,
rătăcite pe străzile Zorilor,
tot mai indiferenți și triști,
răstigniți pe Privirile orfane,
de Adevăruri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne înveșmântăm,
Disperările,
primite în dar de la Destinul,
Nimănui.

40) O Conștiință de Sine numai a noastră

M-ai întrebat de multe ori,
Iubire,
dacă ne moare vreodată Sufletul,
și ți-am răspuns că nu,
știind că fiecare Cuvânt,
pe care-l rostim,
Binelui și Răului,
Adevărului sau Minciunii,
Frumosului și Urâtului,
se imprimă pe tabla neagră,
a Conștiinței,
Teatrului nostru Absurd,
care curge prin Sângele Nemuririi,
Marii Contemplări Universale,

lăsând o Amprentă a Iubirii,
Disperării,
Fericirii sau Durerii noastre,
pe fruntea fără de sfârșit și început,
a Bolții tuturor Lumilor,
iar suma tuturor acestor Amprente,
formează o Conștiință de Sine,
numai a noastră,
care suntem noi,
cei de acum,
și din toate întrupările în Ființă,
cu toate Energiile,
care ne-au caracterizat undeva-cândva,
ce vor rămâne la nesfârșit înscrise,
în Bibliotecile fără de sfârșit,
ale Lumilor,
care încă își mai scutură stelele Viselor,
peste Privirile noastre pierdute,
doar fiindcă încă mai rătăcim,
prin Non-Sensurile Existenței,
care ne leagă,
Ochii Cerurilor,
cu Orbirea,
Iluziilor Vieții și Morții,
până când ne vor dezlega,
Palmele Eternității,
trase la tot ce înseamnă Moarte,
ce ne vor șterge,
Lacrimile de Plumb,
ale Suspinelor,
pentru totdeauna.

41) Amintirea ce a ajuns a Nimănui

Răstigniți pe Amprentele Neliniștilor,
ne hrănim cu Urmele părăsite,
ale Rătăcirilor,
de pe scena scorojită,
a Teatrului nostru Absurd,
de la răspântiile drumurilor,
care ne-au Întâlnit Neîntâmplător,
la masa de joc a Destinului,
care a pariat pe noi,
știind că doar împreună,
putem ține aprins Focul Stelei Iubirii,
care și azi ne arde,
Amintirea ce a ajuns a Nimănui,
printre Lacrimile de Plumb,
ale Absurdului,
Zilelor fără adăpost,
în care ne-am cazat,
Visele ce străluceau,
undeva-cândva,
prin vitrinele Fericirii,
până când au fost cumpărate,
de Iluziile Vieții și Morții,
care s-au jucat cu ele o perioadă,
după care le-au părăsit,
într-un colț de Uitare,
prăfuit cu stelele căzătoare,
ale Durerii.

42) În aplauzele fierbinți ale Disperărilor

Fantomele uitate,
ale Zilelor de Nisip,
aride și pustii,
își caută Țărmurile Iubirii,
spălate de valurile Conștiinței,
Marii Contemplări Universale,
ce-și afundă Pașii Ființelor,
atâtor Gânduri,
risipite pe drumurile fără de întoarcere,
ale Iluziilor Vieți și Morții,
pentru a reîmprospăta,
Teatrul Absurd și viclean,
al Non-Sensurilor Existenței,
ce stau la lojele Destinelor,
gata să se prăbușească,
din care Durerea își extrage,
vitalitatea,
în aplauzele fierbinți,
ale Disperărilor.

43) Rugăciuni de Jar

Plouă cu Zâmbete sculptate,
din asfaltul pustiu,
al Roților înțepenite,
pe drumurile Cimitirelor de Cuvinte,
ce nu mai vor să spună Nimic,
Cerurilor de Înțelesuri,
ale Zorilor tot mai obosiți,
de pe scenele Teatrului Absurd,
pe care joacă și azi,
Frunțile ridate ale Disperărilor,
atâtor Rugăciuni de Jar,
ce încă mai caută,
în carnea Amăgirilor,
Înțelesuri Goale,
înveșmântate în Timpul Nimănui,
pe care să le valorifice,
la Taraba Iluziilor Fericirii,
care au promis,
că vor salva prin Moarte,
Focul Sacru al Conștiinței,
unei Iubiri.

44) Prin mocirla Erotismului deșănțat

Privirile de Vânt,
ale Furtunilor de Vise,
s-au apucat să penseze,
Sprâncenele stufoase ale Compromisurilor,
să nu ne intre,
în Ochii Cerului Durerii,
Genele decăzute ale Strămoșilor,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
în Sângele Disperărilor,
ce pulsează și acum nestingherit,
prin venele perforate de drogurile Iubirii,
ale Teatrului Absurd,
al Gândurilor,
ce speră că ne vom regăsi,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin mocirla Erotismului deșănțat,
al Zilelor Goale,
aduse prin bordelurile Conștiinței,
de către Timp.

45) Spre ușurarea Destinului Nimănui

Cetăți de Înțelesuri,
zidite de Orele de Nisip,
ale Promisiunilor,
unor Clepsidre ce ne măsoară,
Durerea,
după Teatrul Absurd,
al Anilor încărunțiți,
de Ridurile tot mai adânci,
ale stelelor căzătoare,
ce rătăcesc prin Sufletele Viselor,
tot mai reci și indiferente,
la tălpile cărora,
ne închinăm propria noastră,
Icoană a Iubirii,
ce începe să se strivească treptat,
sub greutatea tot mai apăsătoare,
a Lacrimilor de Pustiu,
izbucnite din vulcanii Speranțelor,
ce-au început să-și erupă Disperarea,
din Lava Inimilor de Jar,
ale Cuvintelor tot mai aprinse,
după Pașii unei Amăgiri,
care nu li se îndeplinește,
spre ușurarea Destinului Nimănui.

46) Dorm pe sub podurile Zorilor

Lovesc cu putere,
în Porțile de Lacrimi,
ale Simțămintelor,
ferecate cu lacătele masive,
ale Ridurilor atâtor Neînțelesuri,
adânci și inexpresive,
ale Teatrului Absurd,
încât atunci,
când mi se deschid,
cad în genunchii scorojiți,
ai Zilelor fără adăpost,
ce dorm pe sub podurile Zorilor,
întrebându-le ce caută aici,
alături de mine,
când le știam atât de dezinteresate,
de Suflet?,
dar Moartea,
lasă Absurdul să-mi răspundă,
prin Marea lui Tăcere,
cuprinsă de strigătul surd,
al unei Voci grave,
înecată în Disperarea,
acestei Vieți.

47) Pașii grăbiți ai tocurilor de Vânt

Mi-am îmbrăcat Norii Gândurilor,
cu rădăcini de Lacrimi,
de toate culorile și miresmele,
Disperărilor,
Teatrului Absurd,
ce cad în stropi de Cuvinte,
peste Pașii grăbiți,
ai tocurilor de Vânt,
ce sfredelesc Suflete,
alungate din bordelurile,
Zilelor Goale,
pe străzile Inimilor de Pustiu,
ale Singurătății,
atâtor Zâmbete părăsite,
de Orizonturile de Ceară,
ale Promisunilor,
care se topesc,
la ferestrele Viitorului Nimănui.

48) Destinul ca o pradă

Dansează-mă Speranță,
peste Cerurile Inimilor de Jar,
ale Teatrului Absurd,

ce-și scriu Destinele Pasiunilor,
pe Bolțile aprinse,
de Stelele Iubirii,
pe care le îmbrățișăm,
oferindu-le câte un mugure,
de Nemurire,
pe care să-l poarte,
în părul Privirilor descâlcite,
ale Viselor,
ce nu vor cunoaște niciodată,
Iluziile Vieții și Morții,
care simt cum ne pândesc,
din Umbra Timpului,
Destinul ca o pradă.

49) La Altarul Deșertăciunii Destinului

Zâmbete obosite,
sculptează în granitul cenușiu,
al Conștiinței Suspinelor,
chipul Disperărilor,
care să le așeze,
pe străzile Inimilor de Pustiu,
ale Durerilor,
de pe scenele mucegăite,
ale Teatrului Absurd,
unde ne jucăm Rolurile,

de Statui Vivante ale Deznădejdii,
de care ne leagă,
cu lanțuri de Speranțe,
Iluziile Vieții și Morții,
ca să nu evadăm,
din Întruparea în Non-Sensurile Existenței,
decât atunci când vom fi pregătiți,
pentru Moartea,
care s-a decis,
încă înainte de Nașterea noastră,
să se cunune cu noi,
la Altarul Deșertăciunii,
Destinului.

50) Ne călăuzesc spre Disperare

Ni s-au frânt,
Aripile Promisiunilor Tale Doamne,
pe Icoanele Iubirii,
de pe Zidurile sumbre,
ale Teatrului Absurd,
al Fericirii,
la care ne închinăm Speranțele,
prin Catedralele reci,
ale Cuvintelor,
unde Visele ne tremură spasmodic,
de Frigul pătrunzător,

al Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să-l îmbrăcăm,
pe Zilele Goale ale Destinelor,
care ne călăuzesc,
spre Disperare.

51) Prin Gările fără nume ale Speranțelor Nimănui

Flăcări de Teatru Absurd,
ne incendiază Amintirile din Viitor,
ce ni se ascund,
prin Zilele fără adăpost,
ale Destinului,
la ferestrele căruia,
se usucă ghivecele Privirilor,
Depărtărilor de Nisip,
care ne sunt cernute,
de Compromisurile deșarte,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
prin Gările fără nume,
ale Speranțelor Nimănui.

52) Ning cu Prăpastii de Sentimente

Ochi de Cer răstigniți,
pe mormintele Simțămintelor,
atâtor Gânduri,
ale Teatrului Absurd,
al Durerii,
ce vor ajunge,
înhumate prin Cimitirele de Cuvinte,
ale reîncarnărilor Disperării,
atâtor Întâmplări Neîntâmplătoare,
care ning cu Prăpastii de Sentimente,
peste întinderile fără de sfârșit,
ale Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne sunt înecate Iubirile,
dăruite mai apoi,
Nimănui.

53) Pe fruntea Nesfârșirii unei Povești de Iubire

Ce importanță mai,
au Iluziile Fericirii?,
atunci când rătăcim,
printre Florile Viselor,

unei Primăveri a Speranțelor,
pierdută în Mugurii de Rouă,
ai Regăsirii,
Luminii Divine,
pe care-i împletim,
într-o coroană de Eternitate,
ce o vom așeza pe fruntea,
Nesfârșirii,
unei Povești de Iubire,
care nu se va pierde niciodată,
printre Norii de Lacrimi,
ai Marilor Tăceri,
care să ne strige surd,
Singurătatea,
la porțile unde Durerile,
își lasă Amprentele,
pe Bolta Cerului de Cuvinte,
ale Teatrului Absurd,
al Înțelesurilor,
spre a fi descifrate,
de Marea Contemplare Universală.

54) Zidește-mă, Plânge-mă și Caută-mă Doamne...

Zidește-mă Doamne,
va spune Cuvântul,
de care ne-am rezemat,

ruinele Sufletelor,
adeseori.

Plânge-mă Doamne,
crede Lacrima,
în care Zilele fără adăpost,
și-au înecat Amarul,
Orelor de Nisip,
turnate în Clepsidrele,
cănilor de pustiu,
ale Simțămintelor.

Caută-mă Doamne,
unde suspină Iubirea,
lăsată în paragină,
de către Predestinarea,
acestei Lumi de Apoi,
a Teatrului Absurd,
pe scena căruia,
abia ne mai ducem,
Iluziile Vieții și Morții,
zămislite,
să aparțină Nimănui,
pentru a ne îndrepta trufașe,
Pașii Deșertăciunilor,
către Nicăieri.

55) Potcoave întrupate în Ghinion

Potcoave întrupate în Ghinion,
zac părăsite,
printre rădăcinile,
Privirilor consternate,
ale Disperărilor,
care au alunecat,
de pe culmile Conștiinței,
în văile Întunecate,
ale Inimilor de Pustiu,
pe care plouă,
cu Lacrimi de Absurd,
spălând fețele Zâmbetelor împietrite,
de Durere,
ale Speranțelor Nimănui,
pe care ni se sprijină,
Destinul.

56) Cortina Absurdului

Zâmbete pierdute,
din buzunarele Timpului,
pe bulevardele largi ale Uitării,
pe unde și acum,
se mai simt Urmele Pașilor,

din Teatrul Absurd,
al Șoaptelor apuse,
ce ridică Cortina Durerii,
pentru piesa unor noi,
Non-Sensuri ale Existenței,
pentru care Destinele,
ne-au pregătit demult,
recuzita Disperării,
de Statui Vivante,
ce par a-și ignora uneori,
rolurile care le-au adus aplauzele,
Iluziilor Vieții și Morții,
în Frigul de sfârșit de Lume,
al Destinului.

57) Sfinții Părinți își înșeală propriile Icoane ale Iubirii

Bătăi surde,
în Porțile Cuvintelor,
Marilor Tăceri,
ale Disperării,
răstignită,
pe Non-Sensurile Existenței,
de pe scena proaspăt vopsită cu Amăgiri,
a Teatrului Absurd,
al acestei Lumi de Apoi,

unde tot ceea ce ia Ființă,
înseamnă Moarte,
înainte de a pune orice altceva,
pe mesele tot mai pline,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
doritoare de bucate,
cât mai alese și sofisticate,
garnisite cu Durere și Suspin,
pe treptele Catedralelor unor Vise deșarte,
ale căror Sfinți Părinți,
își înșeală propriile Icoane ale Iubirii,
sub acoperișurile cărora locuiesc,
cu Zilele Goale ale Deșertăciunii,
de prin bordelurile Timpului.

58) Pe străzile prăfuite cu stele căzătoare

Ninge cu Conștiințe,
ale căror fulgi de nea,
se topesc haotic,
pe asfaltul negru și aburit,
al Compromisurilor,
pe care le înveșmântăm,
în jurul Pașilor pierduți,
ai Amintirilor din Viitor,
a căror Sânge de Gânduri,
ni se scurge și acum,

din venele Eternităților de Clipe,
tăiate de ghilotina,
Timpului inconștient,
direct pe străzile,
prăfuite cu stelele căzătoare,
din Inimile de Pustiu,
rătăcite pe scena,
Teatrului Absurd,
al Disperării.

59) Dans de Nisip

Tocuri de Priviri,
cât mai înalte și ascuțite,
străpung Cerurile Viselor,
într-un Dans de Nisip,
care ni se scurge,
prin Clepsidra Așteptărilor,
pe scena Teatrului Absurd,
al Fericirii,
spre care încercăm să ne îndreptăm,
din Rătăcirea,
pe care am naufragiat,
ținându-ne Iluziile Vieții și Morții,
de epavele Zilelor fără adăpost,
ale Speranțelor,
care încă mai pluteau,

la suprafața Disperării,
ale cărei valuri ne spală și acum,
Destinul.

60) Destinele ne strivesc Conștiințele

Leagănele de Cer ale Anilor,
abia se mai țin agățate,
de ramurile uscate,
ale Orizonturilor cenușii,
în care Timpul își împachetează,
Amintirile Iluziilor Vieții și Morții,
la tălpile cărora,
Destinele ne strivesc Conștiințele,
pe care le prind cu tărie,
în menghinele Disperărilor,
unor Cimitire de Cuvinte,
tot mai reci și apăsătoare,
pe care ni le rostim adesea,
ca spectatori fideli,
ai Teatrului Absurd,
al Fericirii.

61) Nu l-am putut îndupleca

Ți-am înveșmântat,
Privirea Amintirii,
cu frumusețea rece a Zorilor,
fără să observ,
că erau roși pe alocuri,
atunci când îi zăream,
pe scena Teatrului Absurd,
al Singurătății,
care ni se prelingea,
pe frunțile cănilor de pustiu,
în care ne beam Diminețile,
unor Orgolii ale Timpului,
pe care nu l-am putut îndupleca,
să ne zâmbească,
și Eternităților noastre de Clipe,
prin care călătoream,
ignorându-le.

62) Tras dintotdeauna pe linia moartă a Fericirii

Încheie-mi Doamne,
nasturii Gândurilor,
Cortinei,
de la Teatrul Absurd,
al Fericirii,
și nu lăsa,
să-mi intre Frigul Disperării,
pe fața zgribulită a Iubirii,
așteptată în Gara ruinată,
a Inimilor de Pustiu,
să sosească înconjurată de Vise,
cu trenul Destinului meu,
tras dintotdeauna,
pe linia moartă a Fericirii,
atâtor Răsărituri înecate,
în Sângele Singurătății,
care mi se prelinge,
pe asfaltul rece și negru,
al Amintirilor Nimănui.

63) Niciodată înapoi Nimic

Ziduri de Dorințe,
mistuite de Marile Tăceri,
ale Viselor,
se năruie,
la porțile Sufletelor noastre,
de pe scena Teatrului Absurd,
al Împlinirii,
peste Zilele fără adăpost,
ale Simțămintelor,
care abia mai au puterea,
să cerșească,
câte o firimitură,
lipsită de importanță,
dintr-o Eternitate de Clipă,
Iluziilor Vieții și Morții,
mai zgârcite decât Timpul,
ce nu s-a mai întors vreodată,
ca să dea Cuiva,
Niciodată,
înapoi Nimic,
din ceea ce avea de dus,
drept jertfă,
Amăgirii.

64) Dobânda de Ani

Abia mai reușesc,
să mă strecor,
printre dinții cariați ai Privirilor,
unor Zile fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
îmi este găzduită Existența,
cu toate Non-Sensurile ei,
pândite de Timp,
pentru datoria pe care o au,
față de Moartea,
tot mai nerăbdătoare,
să-și primească Dobânda de Ani,
cât mai grei,
duși pe umerii sleiți,
de Amăgiri și Compromisuri,
ai Destinului,
vândut Iluziilor Vieții și Fericirii,
la Moara Disperării,
de către Teatrul Absurd,
al Disperării.

65) Nimeni nu a prins-o vreodată nepregătită

Dincolo de mine ești numai tu,
Amăgire,
la cârma Disperării,
pe care o conduci,
alături de multe alte Simțăminte,
pe drumul prăfuit,
cu stelele căzătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
la capătul căruia,
ne așteaptă de fiecare dată,
Moartea,
pe care Nimeni,
nu a prins-o vreodată,
nepregătită,
ca să ne preia Destinele,
ce-abia mai reușesc să ne care,
Durerea.

66) Frontiera

Ramuri de măslin,
se usucă la tălpile Păcii,
cu propriul nostru Sine,

mistuit de Zorii însângerați,
ai Rănilor adânci și triste,
făcute de Iluziile Fericirii,
care ne-au promis,
că ni se vor deschide,
porțile masive ale Destinelor,
pentru a ne lăsa deschisă,
Frontiera care ne separă,
de Străinul nostru Subconștient,
al Adevărului Absolut,
păzită atât de strașnic,
de către Teatrul Absurd,
al Disperării,
încât nici unul,
dintre Visele noastre,
nu a reușit să o treacă vreodată.

67) Acoperișul de Nisip

N-am înțeles niciodată,
de ce Ploile acide,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
își risipesc stropii Gândurilor,
Teatrului Absurd al Disperării,
pe deșertul fără margini,
al Privirilor abătute,
care tânjesc,

după o cană de pustiu,
umplută cu Apa Amară,
a Zilelor fără adăpost,
ce dorm sub Cerul liber,
al Speranțelor noastre,
strivite în cele din urmă,
de Acoperișul de Nisip,
al Bolții Cerești,
ce umple cu stele căzătoare,
Clepsidrele unui Timp,
al Iluziilor Vieții și Morții.

68) Pe Bolta Durerii

Întodeauna,
Compromisurile au vândut,
cele mai multe Promisiuni,
Destinelor
Teatrului Absurd,
ale Statuilor Vivante,
pe tarabele mizere,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde vine doar Moartea,
să mai cumpere,
Zile fără adăpost,
irosite haotic,
prin Eternități de Clipe,

măcelărite de Timpul,
Nimănui,
pe Bolta Durerii,
stelelor căzătoare,
ale Disperării,
Non-Sensurilor Existenței.

69) Suspinele Icoanelor fără adăpost

Țărmuri bântuite de Remușcări,
ne îmbrățișează Ridurile adânci,
prin care ni se scurg,
Lacrimile de Nisip,
ale Clepsidrelor,
în care ni s-au înecat Suspinele,
Icoanelor fără adăpost,
ale Eternităților de Clipe ucise,
printre Inimile de Furtuni,
ale Norilor atâtor Urme,
de Amintiri din Viitor,
ce ne strivesc,
până și Umbrele Cuvintelor,
de Zidurile cărora,
ne rezemăm Plângerile,
Timpului Nimănui,
depuse conștiincios,
pe scena Teatrului Absurd,
al Disperării.

70) Icoanele părăsite de Sfinții Iubirii

Răsărituri otrăvite,
cu Suspine,
ne rătăcesc Gândurile,
rezemate de ramurile Viselor,
ce-au ruginit,
printre foșnetele,
tot mai înlăcrimate,
ale Cuvintelor,
călcate de Amintirile de Plumb,
ale Dorințelor,
alungate de către Destin,
în brațele Inimilor de Pustiu,
ale Singurătății de noi înșine,
la tălpile cărora,
ni se roagă Icoanele părăsite,
de Sfinții Iubirii,
pe Zidurile otrăvite cu Amăgiri,
ale Teatrului Absurd,
al Disperării.

71) Pentru deliciul Absurdului

La Târgul de Conștiințe,
e atât de mult,
Pustiu de Cuvinte,
încât au început,
să se vândă,
trupurile virgine,
ale Zilelor fără adpost,
pe post de Iubiri,
bordelurilor de Priviri,
ale Viselor deșarte,
contrafăcute,
de către Timpul ce crede,
că se vor găsi câteva Suflete dornice,
să-și încerce tăria Singurătăților,
în ringul Disperărilor,
aplaudate cu frenezie,
de Iluziile Vieții și Morții,
care nu lipsesc niciodată,
de la masacrul Eternităților de Clipe,
ce urmează a fi sacrificate,
pentru deliciul Absurdului.

72) Pe lista cinică a bucatelor

De fiecare dată când mă strigă surd,
Marile Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
știu că Moartea,
este nehotărâtă,
privind masa îmbelșugată,
a Absurdului,
Clipelor Destinului meu,
căruia nu știe,
ce să-i gătească mai întâi,
având de ales,
între Iubire,
cu garnitură de Disperare,
sau Durere,
înăbușită în Deșertăciune,
și ca să se decidă odată,
le întreabă pe Iluziile Fericirii,
care înclină către,
Singurătate,
deși aceasta nu se afla trecută,
pe lista cinică a bucatelor.

73) Însetată de noi Experiențe

Trepte de Dor,
se zvârcolesc spasmodic,
pe drumurile prăfuite,
ale stelelor căzătoare,
încercând să ne oprească,
Pașii Eternităților de Clipe,
de la întâlnirea lor cu Moartea,
dispusă să-i ierte Timpului,
toate obrăzniciile,
făcute Iluziilor Fericirii,
pe care a deconspirat-o Deșertăciunii,
căreia i-a arătat,
Cascada Durerii,
pe care a montat-o,
în Zilele noastre fără adăpost,
ca Disperarea să nu mai fie însetată,
de noi Experiențe,
care i-ar fi putut periclita,
locul avut în Ierarhia Absurdului.

74) Pragul Nemuririi

Încâlciți în părul desfrânat,
al Zilelor Goale,
care nu mai au nimic de oferit,
Eternităților de Clipe,
măcelărite fără rost,
de Timpul sadic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ne continuăm Calea spre Absolut,
vrând să ajungem,
la Podurile ruinate ale Viselor,
unde încercăm,
să ne agățăm,
de fiecare Speranță,
ce ne iese în calea Disperării,
care să ne treacă,
dincolo de noi înșine,
pe tărâmul uitat,
unde ne-a așteptat mereu,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
alături de Amintirile din Viitor,
atât de potrivnice Destinului corupt,
de Non-Sensurile Existenței,
încât nu-l vor lăsa niciodată,
să le treacă Pragul Nemuririi.

75) Să prindă un loc în față la Teatrul Absurd

Resturi de Înțelesuri,
stau aruncate haotic,
pe taraba Indiferenței,
a cărei dejecții se scurg,
prin Ridurile adânci ale Privirilor,
tot mai descompuse,
și mai pierdute,
prin aglomerația de Disperări,
care se înghesuie,
să prindă un loc în față,
la Teatrul Absurd,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pe scena căruia,
jucăm ca de fiecare dată,
rolurile Durerii,
de Statui Vivante,
ale Absurdului,
ce va rămâne în final,
al Nimănui.

76) Lacrimi de Clown

Iluziile Fericirii,
plâng cu Lacrimi de Clown,
pe fruntea Sufletelor descompuse,
ale Viselor,
care se năruie,
sub greutatea Țărmurilor de Nisip,
ale Orelor,
care se scurg,
în Clepsidrele Disperărilor,
numărând stelele căzătoare,
ale Compromisurilor,
Teatrului Absurd al Amăgirii,
pe care le facem cu Durerea,
ce hrănește necontenit,
Non-Sensurile Existenței,
care ne îndrumă către Moarte,
printre Zidurile de Cuvinte,
care ne-au strivit,
de atâtea ori,
Inimile de Pustiu,
ce au mai rămas din noi,
pe la porțile Singurătății,
care ne ține închiși,
pentru a nu evada,
către Amintirile noastre din Viitor.

77) Să soarbă tăișurile Viselor

Stropi neînțeleși de Amintiri,
zac însetați,
prin deșerturile nesfârșite,
de Cuvinte,
așteptând cu înfrigurare,
caravanele adormite,
ale cănilor de pustiu,
din care să soarbă,
tăișurile Viselor,
care să le împartă,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
Ploile Zilelor,
între Bine și Rău,
pe Zebrele tot mai descompuse,
ale trecerilor grăbite către Moarte,
a Privirilor Nimănui,
ce urmăresc cu atenție,
scena mizeră a Teatrului Absurd,
al Disperării,
pe care ne jucăm rolul,
Non-Sensurilor Existenței,
de Statui Vivante,
ale Deșertăciunii.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986